

Να συντρίψουμε την πολιτική του φόβου. Να επιτεθούμε στον πλούτο (Μέρος Ι)

Ηλιόπουλος Νάσος, Καραμάνης Δημήτρης, Σιούτας Ηλίας, Σπυρόπουλος Γιώργος

Ο θάνατος μας, η ζωή τους.

Η εσωτερική υποτίμηση, ως στρατηγική του ελληνικού και διεθνούς καπιταλισμού έχει φτάσει σε ένα κόμβο. Έχοντας πετύχει τους στόχους της στο επίπεδο της συρρίκνωσης μισθών/εργατικού κόστους/κοινωνικού κράτους, το σχέδιο του ανταγωνιστικού αποπληθωρισμού (απομείωση αξιών προς ένα νέο, “ανταγωνιστικότερο” σημείο ισορροπίας) πιέζει προς την πλήρη επικράτηση του, εκεί που πραγματικά επιδιώκει: στην ανίχνευση του κατώτερου ορίου του κόστους αναπαραγωγής της εργατικής δύναμης και επομένως στο ανώτερο δυνατό ποσοστό υπεραξίας. Γι αυτό, αρνείται πεισματικά να αναμετρηθεί με το φαινόμενο της αύξησης του πληθωρισμού, που μαζί με τους έμμεσους φόρους, αποτελούν το πιο παλιό κόλπο κάθε συνεπούς ταξικής πολιτικής.

Σήμερα ο επίσημος πληθωρισμός κυμαίνεται στο 2,7% και ποτέ δεν έπεσε κάτω από 1,8%, ενώ σύμφωνα με στοιχεία της Eurostat η Ελλάδα είναι ακριβότερη έως και 35% σε σχέση με το μέσο όρο της ΕΕ-27, κυρίως στα είδη πρώτης ανάγκης. Η πραγματική μείωση των τιμών, το δεύτερο ζητούμενο/στόχος -σύμφωνα με την θεωρία- της εσωτερικής υποτίμησης δεν θα γίνει ποτέ, αλλά η αποτυχία αυτή περνάει μάλλον αδιάφορα. Σημειώνουμε πως μέσα στις συνθήκες ισοπεδωτικής υποτίμησης της εργασίας και συνολικής συρρίκνωσης της αγοραστικής δύναμης της κοινωνίας, ο πληθωρισμός αποτελεί ουσιαστικά για το κεφάλαιο ‘κέρδος πάνω στο κέρδος’ και την ίδια στιγμή ένας ανοιχτός εκβιασμός στους ασθενέστερους που τους παίρνει τα πάντα και παράλληλα δεν τους δίνει πρόσβαση σχεδόν σε τίποτα.

Παράλληλα τα κεφαλαιακά κέρδη και πιο συγκεκριμένα η δυναμική επανάκαμψη των κερδών των μεγάλων ομίλων και επιχειρήσεων, που προέκυψε από την δυναμική εμπλοκή της εγχώριας αστικής τάξης στο Μνημόνιο 2 περνάνε στην σφαίρα του αόρατου, εξαφανίζονται από την δημόσια συζήτηση, όπως και οι ιδιοκτήτες αυτών.

Πέφτει το ΑΕΠ της χώρας, ανεβαίνουν τα κέρδη του κεφαλαίου. Που το παράδοξο;

Κάποια νέα είναι καταδικασμένα να καταλήγουν μονόστηλα και να “χάνονται”. Δεν εξηγείται αλλιώς η “αφωνία” γύρω από τα αποτελέσματα της έρευνας της Τράπεζας Πληροφοριών για την Οικονομία, σύμφωνα με την οποία οι 500 πιο κερδοφόρες βιομηχανικές εταιρείες της χώρας παρουσίασαν το 2011, αύξηση των κερδών τους κατά 18,2% (σε σχέση με το 2010) με συνολικό τζίρο 35 δισεκατομμύρια ευρώ. Κλάδοι όπως αυτοί της ενέργειας, των τροφίμων, της φαρμακοβιομηχανίας και εξόρυξης ορυκτών παρουσιάζουν την μεγαλύτερη ανάκαμψη κατέχοντας τα υψηλότερα ποσοστά κέρδους σε σχέση με το έτος 2010. Την ίδια στιγμή, έκθεση της Κομισιόν για την ανταγωνιστικότητα στην Ευρώπη (10/10/12), εμφανίζει τη παραγωγικότητα της εργασίας στον βιομηχανικό τομέα να βρίσκεται πάνω από τον μέσο όρο της Ε.Ε με χώρες που φημίζονται για την

βιομηχανική δραστηριότητα τους , όπως η Γερμανία και η Δανία να κατέχουν χαμηλότερα ποσοστά από αυτά της Ελλάδος. Η υποτίμηση a la carte, που ξεκίνησε -σύμφωνα με τους εμπνευστές της- με στόχο ένα χαμηλότερο και “ανταγωνιστικότερο” νέο συνολικό επίπεδο παραγωγής (μισθούς, τιμές, κέρδη), εντελώς τυχαία ξεχάστηκε στο πρώτο.

Οι Επιχειρηματίες όμως συνεχίζουν να ισχυρίζονται πως δεν βγαίνουν. Χαρακτηριστικά αναφέρουμε πως ο ΣΕΒ σε υπόμνημα του προς το Υπουργείο Ανάπτυξης (24/09/2012), δήλωσε ορθά-κοφτά ότι μειώσεις τιμών δεν προβλέπεται να γίνουν μέχρι να μειωθούν οι φόροι, η άρση των ρυθμιστικών και διοικητικών εμποδίων κοκ, υποστηρίζοντας -σήμερα- ότι το κόστος εργασίας δεν είναι ο καθοριστικός παράγοντας διαμόρφωσης των τιμών. Υποστήριξαν δηλαδή τα προηγούμενα χρόνια ως “εθνική ανάγκη” την ανάγκη να συρρικνωθεί ο μισθός των εργαζομένων τους, άλλα δυσκολεύονται να μεταφέρουν την μείωση του κόστους παραγωγής στην τελική τιμή, δεν το πάει η καρδιά τους. Είναι καλύτερο να στοιβάζονται σε τραπεζικούς λογαριασμούς και εξω-χώριες επενδύσεις οι πόροι που προέρχονται από τις περικοπές των εργαζομένων, των εργοδοτικών εισφορών, της φορολογίας τους. Έχουν μάλιστα και την πολυτέλεια να το συζητούν με τον Χατζηδάκη νηφάλια και με αίσθημα ευθύνης, χωρίς ΜΑΤ και βία, χημικά, βασανιστήρια... Στέλνουν ένα υπόμνημα και αυτό ήταν.

Ανάμεσα στους μισθούς, τις τιμές και τα κέρδη, η διαδικασία της εσωτερικής υποτίμησης στοχοπροσηλώνεται και εξαντλείται κυνικά στην διάλυση της εργασίας. Έτσι πορεύεται η ανάκαμψη των κερδών τους, αυτό είναι το πραγματικό τους πρόγραμμα.

Η κινητικότητα της ελληνικής αστικής τάξης.

Ένα κομμάτι -και αρκετά δυναμικό- της ελληνικής αστικής τάξης έχει εγκαταλείψει το παρασκήνιο της πολιτικής ζωής και έχει περάσει στο προσκήνιο. Η εμπλοκή Παπαδήμου δείχνει εκ των υστέρων ότι σηματοδοτεί σημείο χωρίς επιστροφή, που συμπληρώνεται από το “φαινόμενο” Στουρνάρα. Δεν εμπιστεύονται πλέον το πολιτικό προσωπικό στα ορισμένα καθήκοντα του, ανιχνεύουν τους κινδύνους για την συνέχιση της κυριαρχίας τους και επεμβαίνουν δυναμικά και πυκνώνουν τις παρεμβάσεις τους στην δημόσια ζωή, που ως χθες κινούσαν από το ημίφως των γραφείων τους.

Ο γιος του Ψυχάρη είναι βουλευτής της ΝΔ, ο Αλαφούζος ελέγχει και παρεμβαίνει στα καθημερινά δρώμενα, ο Μαρινάκης βγάζει εφημερίδα (παραπολιτικά) για να “κοντύνει” τον ΣΥΡΙΖΑ, ο Σάλλας με την προίκα της ΑΤΕ πηγαίνει στην Χίο σαν Υπουργός Αγροτικής Ανάπτυξης, ο Κοντομηνάς ξεκινάει εκστρατεία για το λαθρεμπόριο καυσίμων. Τα παλιά μίσση υποχωρούν μπροστά στον “νέο κόσμο” ευκαιριών που ξεδιπλώνεται και ο Βαρδινογιάννης με τον Βγενόπουλο υπογράφουν μορατόριουμ συνεργασίας στη Ανατολική Μεσόγειο (ακτοπλοϊκές γραμμές).

Το ΤΑΙΠΕΔ έκανε την αρχή με τον Λάτση και την παραχώρηση για 90 χρόνια του Διεθνούς Κέντρου Ραδιοτηλεόρασης (Golden Hall) . Σημειώνουμε πως το νομοσχέδιο περί απόσυρσης του κράτους από όλες της κομβικής σημασίας δημόσιες επιχειρήσεις (ΔΕΗ, ΟΠΑΠ, ΕΛΠΕ, ΕΥΔΑΠ – ΕΥΑΘ, τα περισσότερα λιμάνια της χώρας κοκ), ψηφίστηκε όπως – όπως είναι πλέον νόμος του κράτους. Το παζάρι της εκποίησης της δημόσιας περιουσίας έχει ήδη ανοίξει και το κράτος παρεμβαίνει νομοθετικά με σκοπό την ολοκλήρωση του.

Η κινητικότητα της ελληνικής αστικής τάξης μπορεί να αποτυπωθεί με πληθώρα παραδειγμάτων. Η επικράτηση της ελληνικής αστικής τάξης στον κλάδο της ενέργειας παρουσιάζει στρατηγικές επιτυχίες. Το ΔΝΤ διοχετεύει “άτυπο report” στο οποίο ονομαστικά αναφέρεται στους κκ Βαρδινογιάννη και Λάτση ως κύριους υπαίτιους της ολιγοπωλιακής συγκρότησης της αγοράς καυσίμων και την υιοθέτηση λογικών καρτέλ που κοστίζουν 1 δις ευρώ το χρόνο («Motor Oil Hellas- Διυλιστήρια Κορίνθου» και τα «Ελληνικά Πετρέλαια Α.Ε» ελέγχουν το 70% της χονδρικής αγοράς και το 60% των πρατηρίων βενζίνης). Η απάντηση από μερίδα ΜΜΕ (ΜΕΓΑ, ΠΗΓΑΣΟΣ) ήταν η αποσιώπηση του θέματος και το άνοιγμα της συζήτησης για το λαθρεμπόριο καυσίμων όπου σύμφωνα με τους δύο, αποτελεί το πραγματικό πρόβλημα της αγοράς καυσίμων. Άλλωστε, σε έναν προηγούμενο κόμβο του ανταγωνισμού, ο όμιλος Λάτση σε μια νύχτα εξαγόρασε όλες τις ελληνικές εμπορικές δραστηριότητες της BP, ελέγχοντας το 75% του μεριδίου στον τομέα διύλισης, ενώ σήμερα εμφανίζεται ως ο βασικός υποψήφιος αγοραστής των μετοχών του δημοσίου στα Ελληνικά Πετρέλαια. Ο Βαρδινογιάννης “απάντησε” άμεσα με την εξαγορά του 100% της Shell Hellas.

Ο Κοπελούζος πήρε άδεια για αιολικό πάρκο 250 MW στα ανοιχτά της Αλεξανδρούπολης, ο Ρέστης 500 MW στην Λήμνο, ενώ ο Μυτιληναίος από το 2008 έχει εξαγοράσει την Dong Energy (4 αιολικά πάρκα) 800 MW. Ο ίδιος επιχειρηματίας χρωστά σε ΔΕΗ-ΔΕΠΑ -μόνο- 250 εκ. ευρώ , αγοράζει ρεύμα από την πρώτη 41 ευρώ την MW και το μεταπουλά 56 ευρώ (περίπου 30% κέρδος από κούφιο αέρα στις πλάτες του δημοσίου), ενώ την ίδια στιγμή η εταιρεία Αλουμίνιον (όμιλος Μυτιληναίου) αρνείται να πληρώσει τα χρέη της στην ΔΕΗ από το 2008. Το εντυπωσιακότερο όλων είναι πως εμφανίζεται ως ο κυριότερος υποψήφιος αγοραστής της ΔΕΠΑ, επιχείρησης που σύμφωνα με την Hellas Stat εμφανίζει από τους μεγαλύτερους ρυθμούς αύξησης του κύκλου εργασιών και κερδών της.

Ο Κόκκαλης διεκδικεί ανοιχτά το μερίδιο του δημοσίου στον ΟΠΑΠ. Εν μέσω της διαδικασίας εκποίησης του, η Ιντραλότ αναδεικνύεται σε στρατηγικό εταίρο του οργανισμού για το στοίχημα μέσω ίντερνετ και τον εκσυγχρονισμό των τεχνολογικών συστημάτων του. Η διάθεση των τυχερών παιχνιδιών του ΟΠΑΠ μέσω ίντερνετ πηγαίνει στην εταιρεία Gtech, συμφερόντων του Μελισσανίδη, που συνεργάζεται με τον ιταλικό κολοσσό στα τυχερά παιχνίδια Lottomatica. Το ξεπούλημα της δεύτερης μεγαλύτερης λοταρίας του κόσμου με τεράστια περιθώρια κέρδους και διαρκούς αυξανόμενης δυναμικής, ανοίγει έναν μεγάλο επιχειρηματικό πόλεμο όπου το ελληνικό κεφάλαιο δηλώνει για ακόμη μια φορά παρόν.

Ο Μπόμπολας μαζί με την καναδικών συμφερόντων Eldorado Gold, παίρνει τα ορυχεία χρυσού στις Σκουριές (ο συνολικός τζίρος από την εξόρυξη χρυσού εκτιμάται ότι ανέρχεται στα 25 δις) και μπαίνει δυνατά στην διαχείριση απορριμμάτων (μαζί με Μυτιληναίο). Εκατομμύρια τετραγωνικών μέτρων δασικής έκτασης αποχαρακτηρίζονται για εξόρυξη χρυσού, με τους πλούσιους υδάτινους πόρους στην συγκεκριμένη περιοχή της Χαλκιδικής να βρίσκονται σε τεράστιο κίνδυνο. Η καταστροφή των υδάτινων πόρων συμπίπτει με την διαδικασία πώλησης των δημοσίων εταιριών ύδρευσης και την επικείμενη εκτίναξη της τιμής του νερού.

Συγκεκριμένα, η γαλλική εταιρεία Suez Environment σε συνεργασία με τον παραπάνω επιχειρηματία διεκδικούν το 23, 02% (Suez – Ελλάκτωρ) της εταιρείας ύδρευσης Θεσσαλονίκης (ΕΥΑΘ)! Στον ανταγωνισμό προστίθεται η Veolia MIG Greece (γαλλική εταιρεία σε συνεργασία με τον Βγενόπουλο) και η Intrakat του Κόκκαλη. Τέλος για να έχουμε και μια σχετική εικόνα των οικονομικών μεγεθών, σημειώνουμε πως η Ελλάκτωρ Α.Ε αποτελείται από 74(!) θυγατρικές εταιρείες που δραστηριοποιούνται σε τουλάχιστον οκτώ διαφορετικούς κλάδους, με το κρατικοδίαιτο στοιχείο να επικρατεί στις περισσότερες περιπτώσεις.

Επιπλέον η κυβέρνηση ανακοίνωσε την επανεκκίνηση των μεγάλων οδικών έργων παραχώρησης (Ιόνια Οδός, Ολυμπία Οδός, Αυτοκινητόδρομος Αιγαίου) που ανήκουν σε ΓΕΚ-ΤΕΡΝΑ και J&P ΑΒΑΞ, κατά τη διάρκεια του πρώτου εξαμήνου του 2013, ετοιμάζοντας παράλληλα αποζημίωση 1 δις στον Περιστερή, για την Ε65, την οποία εγκαταλείπει το κράτος

Είναι φανερό πως το παιχνίδι έχει ήδη ανοίξει και οι μεγάλοι παίκτες το μονοπωλούν.

Ο «Ξένος» Παράγοντας

Η φράση “οι έλληνες πλούσιοι / η ελίτ πρέπει να πληρώσουν παραπάνω” έχει υιοθετηθεί πλέον από όλους τους παράγοντες του “ελληνικού δράματος” χωρίς εξαίρεση. Η Μέρκελ, Ο Γιούνκερ, ο Ρόμπαι, ο Σόιμπλε, η Λαγκάρντ και ο Τρισέ, πέρα από τους ΝΥΤ και τον Guardian και την Le Monde κ.ο.κ, έχουν κατά καιρούς -και κάποιιοι από αυτούς σε κοινές δηλώσεις με τον εκάστοτε Έλληνα πρωθυπουργό- δηλώσει αυτή την αυταπόδειχτη αλήθεια.

Η θεραπεία-σοκ έχει επισημανθεί ότι προσβλέπει στην κοινωνική παραλυσία και αποχάυνση. Πάντοτε αλλά ειδικά σήμερα, “στο μυαλό είναι ο στόχος”. Παντού, αλλά ειδικά στην Ελλάδα, παρατηρείται μια ιστορικής εμβέλειας επίθεση του ταξικού εχθρού στις ζωές της μεγάλης πλειοψηφίας, στις αλληλέγγυες παραδόσεις του λαού (ασφάλιση, παιδεία, υγεία) στις συλλογικές αναπαραστάσεις αξιοπρέπειας του (δημοκρατία). Με φανατισμό και μανία, ο κοινωνικός αντίπαλος αγωνίζεται να δομήσει σήμερα την κοινωνία της απόλυτης φτώχειας, που σημαίνει απόλυτη αδυναμία, που σημαίνει αναξιοπρέπεια, που σημαίνει κοινωνικός κανιβαλισμός, που σημαίνει νεοφιλελευθερισμός.

Το οριστικό “σπάσιμο της συμφωνίας” με τους μικρομεσαίους. Μια πραγματική Μικροαστική Καταστροφή.

Η απόφαση για φορολόγηση των ελεύθερων επαγγελματιών με συντελεστή επί των κερδών 28% από το 1ο ευρώ, αποτελεί τομή όσον αφορά στις ταξικές συμμαχίες του κεφαλαίου στην Ελλάδα. Η χοάνη των μικρομεσαίων (από τις προσωπικές επιχειρήσεις ως την μεσαία παμπόνηρη επιχειρηματικότητα) παραδίδεται στην προοπτική της μισθωτοποίησης ή της ανεργίας, οι παλιές συμμαχίες του μπλοκ της μεταπολίτευσης διαλύονται, οι ταξικές αντιθέσεις οξύνονται σε αφάνταστο βαθμό. Στη συγκυρία αυτή εκπληρώνονται οι αντικειμενικές συνθήκες για την εκφώνηση ενός Σχεδίου από την κυβέρνηση της

Αριστεράς, που για πρώτη φορά μετά από πολλά χρόνια, θα απευθύνεται στην μεγάλη κοινωνική πλειοψηφία. Αυτό που απαιτείται είναι μια νέα κοινωνική και ταξική συμφωνία των λαϊκών στρωμάτων με ηγεμονία του εργατικού παράγοντα, βασισμένη στις σημερινές συνθήκες εκκαθάρισης των μικρών ατομικών κεφαλαίων, προκειμένου οι “μεγάλοι παίκτες” να επιβληθούν οριστικά στην ιδιοποίηση της συντριπτικής πλειοψηφίας του παραγόμενου πλούτου. Η Μικροαστική καταστροφή, οδηγεί σε κρίσιμες πολιτικές μεταναστεύσεις πληθυσμών. Οι μάζες των μικρομεσαίων, που το κράτος τους τραβάει την γη κάτω από τα πόδια, θα πολωθούν είτε προς τα αριστερά είτε προς τον νεοφασισμό. Στο χέρι μας είναι.

Με σπασμένα τα φρένα.

Για τους καπιταλιστές ήρθε η ώρα του θερισμού, πάνω στα συντρίμια της προστασίας της εργασίας, της συλλογικής μνήμης, της αξιοπρέπειας. Με την απόλυτη επικράτηση του ανταγωνισμού παντού, με την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο να θεριεύει, με τους μετανάστες στα στρατόπεδα εργασίας και τα παιδιά τους στους παιδικούς σταθμούς στα χέρια των σύγχρονων εκδοχών του Ηρώδη. Με τους “ιθαγενείς” λίγο πιο πίσω, να σέρνονται αγκομαχώντας προς ίδια αθλιότητα, σερνόμενοι από τις αλυσίδες των πιο εξαθλιωμένων, των πιο φτωχών.

Μετά τον θερισμό θα μαλώσουν μεταξύ τους, οι έλληνες με τους ξένους, με τους δεύτερους να επιδιώκουν να θέσουν τους όρους του “υγιούς” διεθνούς ανταγωνισμού του κεφαλαίου. Πάνω στα συντρίμια μας, θα μαλώνουν για την διανομή των λάφυρων. Οι “ξένοι ιμπεριαλιστές” θα ξαναπροσπαθήσουν να σπάσουν τους πραγματικούς προστατευτισμούς του ελληνικού κράτους προς την αστική του τάξη, οι δικοί μας θα τους υπενθυμίσουν ότι “είναι δικό τους το χωράφι”.

Είναι αλήθεια. Γι αυτούς είμαστε απλώς ένας παραγωγικός συντελεστής, ένα κόστος , μια δαπάνη. Άλλα είναι άλλο να το λες και άλλο να το βλέπεις, να το ζεις. Τον κόσμο της αβύσσου.

- See more at: <http://left.gr/news/na-syntripsoyme-tin-politiki-toy-fovoy-na-epitethoym...>